

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Ing. P. T.**, bývajúcej v B., v dovolacom konaní zastúpenej Advokátskou kanceláriou M. s.r.o., so sídlom v B., proti žalovanému **S., s.r.o.**, so sídlom v B., **o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy 900.000,- Sk (29.874 €)**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp.zn. 40 C 17/2007, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 7. júna 2011 sp.zn. 5 Co 183/09, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 7. júna 2011 sp.zn. 5 Co 183/09 vo výroku, ktorým krajský súd rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy zmenil tak, že návrh v tejto časti zamietol a vo výroku o náhrade trov konania **z r u š u j e** a vec vracia v rozsahu zrušenia krajskému súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava V rozsudkom z 5.februára 2009 č.k. 40 C 17/2007-110 rozhodol tak, že: I. Zverejnením článku, ktorý bol uverejnený v denníku P. dňa 28. augusta 2007 (ročník 2, č. 199) s titulkom „Prilepší dcérinmu priateľovi?“ a s podtitulkom „Sociálna poisťovňa, ktorej šéfuje B., nakúpi za peniaze na dôchodky počítače“, došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobkyne na ochranu osobnosti. II. Zverejnením fotografie uvedenej v denníku P. dňa 28. augusta 2007 (ročník 2, č. 199) na str. 4 prislúchajúcej k článku s titulkom „Prilepší dcérinmu priateľovi?“ a s podtitulkom

„Sociálna poisťovňa, ktorej šéfuje B., nakúpi za peniaze na dôchodky počítače“, došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobkyne na ochranu osobnosti.

III. Žalovaný je povinný v najbližšom čísle celoslovenského vydania denníka P. pripravovanom po právoplatnosti tohto rozsudku uverejniť na štvrtej strane tohto denníka ospravedlnenie žalobkyne v znení, ako je uvedené vo výroku rozsudku s tým, že nadpis ospravedlnenia je žalovaný povinný uverejniť rovnakým typom písma a rovnakou veľkosťou písma ako bol uverejnený titulok článku „Prilepší dcérinmu priateľovi?“ v denníku P. dňa 28.8.2007, (ročník 2, č.199).

IV. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni titulom nemajetkovej ujmy sumu 16.596,96 eur (500.000,- Sk) do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol a rozhodol o trovách konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaných dôkazov dospel k záveru, že v súvislosti s uverejnením napadnutého článku a zverejnením fotografie došlo k neoprávnenému zásahu do troch aspektov práva na ochranu osobnosti žalobkyne, a to k zásahu do jej práva na česť a dôstojnosť, práva na prejav osobnej povahy zachytené na hmotnom substráte, konkrétne práva na podobizeň a práva na súkromie. Najzávažnejší zásah bol žalobkyni spôsobený zverejnením fotografie zachytávajúcej na hmotnom substráte podobu žalobkyne. Vychádzal pritom z okolností, za ktorých bola fotografia zhotovená, z kontextu jej uverejnenia a prihliadol predovšetkým ku skutočnosti, že žalobkyňa nedala na jej uverejnenie súhlas. Zverejnením uvedenej fotografie došlo podľa názoru súdu súčasne i k zásahu do práva žalobkyne na súkromie, a to jednak vo vzťahu k zachytenej situácii (súkromného rozhovoru v neskorších večerných hodinách), ako aj k prostrediu, v ktorom sa odohrávala (pred rodinným domom matky žalobkyne). Čo sa týka sprievodného textu k zverejnenej fotografii, súd prihliadol na formuláciu samotného sprievodného textu, v ktorom bolo uvedené slovo použité opisujúc prebiehajúci neukončený dej ako „randia po nociach“, čo evokuje opakujúci sa, pravidelný stav. Podľa okresného súdu z jeho formulácie si mohol bežný čitateľ v rozpore so skutočnosťou vyvodit' záver (hodnotiaci úsudok), že žalobkyňa sa pravidelne po nociach stretáva s I. B., ktorá skutočnosť prirodzene u čitateľa evokuje intímny charakter takéhoto vzťahu, čo v konaní preukázané nebolo. I formuláciu poslednej vety článku považoval za neprimeranú, čo do obsahu i formy, ako i bez vecného základu, z ktorého je nutné vychádzať pri snahe o dosiahnutie informačných cieľov. Dospel preto k záveru, že i zverejnením sprievodného textu žalovaný zasiahol do práva na ochranu osobnosti žalobkyne (k zníženiu jej vážnosti, cti a dôstojnosti). Návrh žalobkyne na primerané zadost'učinenie vo forme ospravedlnenia považoval preto za dôvodný. Návrh bol v tejto časti zamietnutý iba vo vzťahu k číslu strany,

na ktorej žalobkyňa žiadala ospravedlnenie uverejniť. Keďže mal za to, že v danom prípade bola konaním žalovaného v značnej miere znížená vážnosť a dôstojnosť žalobkyne v spoločnosti, dospel k záveru, že sú splnené zákonné podmienky aj pre priznanie primeraného zadosťučinenia v peniazoch. Pri úvahe o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch prihliadol na to, že k zásahu došlo v masovokomunikačnom prostriedku s celoslovenským dosahom, s bezprostredne širokým ohlasom, čo vyplýva z celej série článkov, v kontexte s ktorou bol napadnutý článok uverejnený, ako i článkom z neskoršieho obdobia, zverejneným na internetovej stránke žalovanej v júli roku 2008, ktorý mal značne ironizujúci a znevažujúci charakter. Súčasne zohľadnil i možný dopad ohlasu do sféry pracovného života žalobkyne, ktorá poukazovala na to, že zo strany zamestnancov spoločnosti, v ktorej pracuje na vedúcej pozícii, bola vystavená posmechu. Prihliadol ďalej i na značnú predajnosť a tým pádom i čítanosť a komerčný úspech denníka, v ktorom došlo k zásahu a ktorý má výrazný vplyv na vytváranie verejnej mienky. Vychádzal aj zo skutočnosti, že ochrana práva dotknutej osoby formou priznania finančného zadosťučinenia pôsobí účinnejšie a má väčší preventívny zmysel nielen voči rušiteľovi, ale aj voči všetkým ostatným, ktorí zamýšľajú neoprávnené zasiahnuť do osobnostných práv. Považoval preto za primerané, zodpovedajúce zásahu do práv žalobkyne, priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v sume 16.596,96 eur (500.000 Sk). V prevyšujúcej časti žalobu žalobkyne o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch zamietol. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 3 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 7. júna 2011 sp.zn. 5 Co 183/09 na odvolanie žalovaného rozsudok súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutých častiach v bodoch I., II. a III. potvrdil. V napadnutej časti, týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh v tejto časti zamietol a rozhodol o náhrade trov prvostupňového a odvolacieho konania. Stotožnil sa so súdom prvého stupňa, že zverejnením článku a fotografie došlo k neoprávnenému zásahu do práv žalobkyne na ochranu osobnosti. Rozsudok súdu prvého stupňa považoval za primeraný zásahu a ujme v osobnostnej sfére žalobkyne aj v časti, v ktorej okresný súd rozhodol o morálnej satisfakcii vo forme odstránenia následkov uverejnením ospravedlnenia. V týchto častiach preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. Výrok rozsudku okresného súdu, ktorým rozhodol o priznaní materiálnej satisfakcii žalobkyne, považoval za nesprávny. Uviedol, že predmetný článok len opakoval „skôr vzniknutý zásah“, resp. poukazoval na skôr publikované informácie. Aj v súvislosti s týmito skôr uverejnenými

informáciami v periodikách P. a P. prebiehajú na návrh žalobkyne ďalšie samostatné konania voči rovnakému vydavateľovi. Pre prípadné uloženie materiálnej satisfakcie je skutočnosť opakovania zásahu určujúca. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch prichádza preto do úvahy v tom z týchto konaní, v ktorom sa práve pokračovaním, či opakovaním zásahu aj odôvodňuje potreba jej priznania. Na základe uvedených dôvodov rozsudok okresného súdu v tejto časti podľa § 220 O.s.p. zmenil a žalobu ako nedôvodnú zamietol. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 2 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu žalobkyňa podala v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a náhrady trov konania dovolanie. Navrhla rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedla, že krajský súd jej z dôvodu vydania tzv. prekvapivého rozhodnutia a nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odňal možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Prvý dôvod odňatia možnosti videla v tom, že odvolací súd rozhodnutie založil na právnej argumentácii, ktorú nikto z účastníkov netvrdil a ktorú nepoužil ani súd prvého stupňa, pričom táto argumentácia bola pre rozhodnutie odvolacieho súdu podstatná. Žalobkyňa nemala preto možnosť k tomuto právnemu záveru sa vyjadriť, zaujať k nemu stanovisko a tak realizovať procesné práva, ktoré jej Občiansky súdny poriadok priznáva. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozhodnutia, považovala ho za nepresvedčivé, neobsahujúce žiadne úvahy, ktoré viedli odvolací súd k prijatému právnemu názoru. Odvolací súd nijako nevysvetlil, prečo práve v iných konaniach a nie v tomto má byť priznané primerané finančné zadost'učinenie, prečo sa „konzumuje“ len materiálna satisfakcia a nie aj morálna a čo v prípade, ak by žalovaný zverejňoval o žalobkyni údaje a fotografie aj po priznaní materiálnej satisfakcie za zverejnenie „hlavného“ článku. Žalobkyňa namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia aj vo vzťahu k časti o náhrade trov konania. Okrem toho uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Mala za to, že zverejnenie každého článku (aj keď s totožným alebo obdobným obsahom) zakladá nielen samostatný nárok na morálnu satisfakciu, ale aj na materiálnu satisfakciu. Pre diferenciáciu neexistuje žiadny podklad v právnej norme, a nemožno ju spoľahlivo dôvodiť ani žiadnou metódou výkladu. Práve naopak, účelu právnej úpravy upravujúcej občianskoprávne sankcie za neoprávnený zásah do ochrany osobnosti, zodpovedá taký postup súdov, ktorý za každý neoprávnený zásah prizná aj materiálnu satisfakciu (samozrejme ak je jej priznanie inak dôvodné). Samotné opakovanie neoprávneného zásahu v podobe ďalšieho zverejnenia potom

môže byť len okolnosťou pre zvýšenie tejto náhrady tak, aby takáto satisfakcia plnila svoju preventívnu funkciu. Okrem iného by prijatý právny názor mohol znamenať ďalšiu „beztretnosť“ pre žalovaného, ktorý by po právoplatnosti nielen tohto konania, ale ostatných konaní, mohol naďalej zverejňovať sporné údaje a fotografie, argumentujúc pritom tým, že právo na primerané finančné zadosťučinenie žalobkyne sa už konzumovalo. Napadnuté rozhodnutie je preto v tejto časti zjavne nespravodlivé. Navyše odvolací súd jeho prijatím nijako nespochybnil právo žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ba práve naopak. Bola toho názoru, že skutkové okolnosti prejednávanej veci jednoznačne odôvodňujú priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, čo dokumentovala viacerými rozhodnutiami Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR. Napokon rozhodnutie odvolacieho súdu napadla aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia v otázke náhrady trov konania.

Žalovaný sa k dovolaniu podanému žalobkyňou písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je dôvodné.

Dovolací súd predovšetkým z úradnej povinnosti skúmal existenciu väd konania taxatívne vymedzených v ustanovení § 237 O.s.p., pričom osobitne sa zaoberal námietkou dovolateľky, že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné, ak bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Dôvodom, zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej

ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Súdna prax je jednotná v tom, že konanie pred súdom musí zabezpečiť pre účastníkov konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Na zabezpečenie tejto ochrany priznáva Občiansky súdny poriadok účastníkovi viaceré procesné práva, medzi ktoré patrí aj právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa aj k právnym dôsledkom z nich vyplývajúcim. Obsahom práva na súdnu ochranu v rámci spravodlivého procesu je i právo účastníka, aby sa jeho vec, ak to zákon pripúšťa, prejedнала v dvojinštančnom konaní.

Podľa dovolacieho súdu v posudzovanej veci treba dať za pravdu žalobkyni, že odvolací súd porušil svojim postupom jej právo na spravodlivý proces.

Z obsahu spisu totiž vyplýva, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na právnej argumentácii, ktorá súdom prvého stupňa použitá nebola. Nebola tvrdená ani účastníkmi v konaní pred súdom prvého stupňa a ani žalovaným v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa. Treba zdôrazniť, že táto odvolacím súdom zvolená právna argumentácia bola jedinou, a teda aj určujúcou, z ktorej odvolací súd pri svojom rozhodnutí o nepriznaní náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vychádzal. Ide preto nepochybne o rozhodnutie, ktoré odvolací súd nepredvídane založil na iných právnych záveroch, než súd prvého stupňa. Žalobkyňa sa mala možnosť dozvedieť o novej právnej argumentácii dovolacieho súdu až dorúčením jeho rozhodnutia. K novému právnemu názoru, ktorý sa stal podkladom pre rozhodnutie dovolacieho súdu, sa žalobkyňa nemala možnosť vyjadriť, zaujať k nemu vlastné právne stanovisko. V takomto prípade odvolací súd mohol požiadavke dôsledného rešpektovania ústavného princípu dvojinštančnosti občianskeho súdneho konania vyhovieť len kasačným rozhodnutím. Ak odvolací súd takto nepostupoval, znemožnil žalobkyni realizáciu jej procesných práv, lebo jej odoprel možnosť prieskumu správnosti rozhodnutia dovolacieho súdu z pohľadu novej, dovtedy nikým nepoužitej právnej argumentácii. Žalobkyňa preto opodstatnene namieta, že týmto nesprávnym postupom jej odvolací súd odňal možnosť pred súdom konať.

Podľa dovolacieho súdu žalobkyni treba prisvedčiť aj v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené v tej jeho časti, ktorá je napadnutá dovolaním a je preto v tejto časti nepresvedčivé.

Medzi práva účastníka občianskeho súdneho konania na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite, v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodniť, je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa vyporiadava so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Hoci aj uvedené zákonné ustanovenie pre konanie na odvolacom súde platí primerane, treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu najmä vtedy, ak odvolací súd zmeňuje rozsudok súdu prvého stupňa. V takomto prípade odvolací súd musí podať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku vyčerpávajúcim spôsobom. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný

a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo na daný prípad aplikoval konkrétne zákonné ustanovenie.

V posudzovanej veci odvolací súd síce uviedol, že článok, ktorý je predmetom tohto konania, len opakoval skôr vzniknutý zásah inými článkami a že táto okolnosť (opakovanie zásahu) môže mať význam pre priznanie materiálnej satisfakcie v rámci týchto iných konaní, neuviedol však, na základe akých úvah, prípadne výkladu, ktorého ustanovenia právneho predpisu, k tomuto právnomu názoru dospel. Chýba v ňom akýkoľvek myšlienkový postup súdu, ktorý by vysvetľoval, s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, odôvodnenosť právneho záveru. Nie je z neho zrejmé, prečo práve v iných a nie v tomto konaní, má byť priznané primerané finančné zadosťučinenie a prečo má byť z dôvodu opakovania zásahu nepriznaná len materiálna satisfakcia a nie aj satisfakcia morálna. V odôvodnení rozhodnutia chýba akákoľvek nadväznosť uvedenej právnej argumentácie na samotný výsledok rozhodnutia, ktorým odvolací súd v tomto konaní nepriznal žalobkyňi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Jeho rozsudok teda nezodpovedá požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. Žalobkyňa preto opodstatnene namieta, že ide o postup, ktorým odvolací súd porušil jej právo na spravodlivý súdny proces a odňal jej v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. možnosť pred súdom konať.

Napokon žalobkyňa napáda rozsudok odvolacieho súdu opodstatnene aj z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Predovšetkým treba uviesť, že právny názor odvolacieho súdu, podľa ktorého za opakovaný zásah do práv na ochranu osobnosti nepatrí náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, ak prebiehajú pred súdom ďalšie konania za skôr zverejnené články obdobného obsahu proti rovnakému vydavateľovi, nemá podklad v právnej norme. Zo žiadneho

zákonného ustanovenia upravujúceho ochranu osobnosti (§ 11 a nasl. OZ) nevyplýva ani to, že náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch pri opakujúcich sa zásahoch možno priznať len v rámci toho konania, v ktorom sa v návrhu na začatie konania práve pokračovaním alebo opakovaním zásahu zdôvodňuje potreba jej priznania. Právna norma a ani ustálená judikatúra neustanovuje ani diferenciaciu nároku na morálnu satisfakciu a na satisfakciu materiálnu v prípade, že ide o opakovaný zásah do práv na ochranu osobnosti. Účelu právnej úpravy týkajúcej sa občianskoprávných sankcií za neoprávnený zásah do práv na ochranu osobnosti zodpovedá, že každý neoprávnený zásah do ochrany osobnosti zakladá samostatný nárok proti zodpovednostnému subjektu, pričom takouto sankciou môže byť aj priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, samozrejme za predpokladu, že inak sú splnené zákonné podmienky pre jej priznanie. Samotné opakovanie neoprávneného zásahu do osobnostných práv v podobe zverejnenia ďalších článkov v periodiku, môže byť len jedným z kritérií pri stanovení rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy. Nemožno ale vylúčiť, že ak k zásahu do práv na ochranu osobnosti došlo sériou článkov v krátkom slede za sebou s totožným alebo obdobným obsahom a v skôr začatom konaní súd vzal v rozhodnutí za kritérium pre stanovenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch aj skutočnosť opakovania zásahu dotknutým neskorším článkom, môže mať táto okolnosť vplyv na priznanie materiálnej satisfakcie, resp. stanovenia jej výšky v konaní o ochranu osobnosti podaného za zásah spôsobený týmto neskorším článkom.

Možno teda uzavrieť, že dovolacie dôvody vychádzajúce z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. a/ a c/ O.s.p. boli žalobkyňou uplatnené opodstatnene. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 1 O.s.p. v dovolaní napadnutej časti a vo výroku o trovách konania zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.); právny názor dovolacieho súdu v tomto rozhodnutí vyslovený je pre odvolací súd záväzný (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a tiež dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta tretia O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. februára 2013

JUDr. Ladislav Górász, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová